

PETR ŠABACH

Tři vánoční povídky

• PASEKA •

• PASEKA •

PETR ŠABACH

Tři vánoční povídky

PASEKA
PRAHA
LITOMYŠL
2011

© Petr Šabach, 2007, 2011
Cover © Jan Šabach, 2011

ISBN 978-80-7432-172-6

BALADA ŠTĚDROVEČERNÍ

Učitel šel rychle po zasněžené cestě k budově školy. Měl pravou vánoční náladu. Přátelsky pokynul hloučku dětí, zadupal na rohožce a zmáčkl kliku. Velkou mosaznou kliku, těžkou už napohled. Dneska je ale mráz, pochvaloval si. Měl rád tohle počasí o Vánocích. Pohladil tu krásnou kliku. Co kdyby ji olízl? Zkusit, jak dlouho to trvá, než se jazyk přilípne. V životě o tom už tisíckrát slyšel, ale nikdy na vlastní oči nic podobného neviděl. Někdy to vyzkouším, řekl si, teď na to není vhodná chvíle. Svižně vyběhl schody.

■ Blbštajn přišel do třídy a plácl aktovkou o lavici. Byla lehoučká, nezatížená knihami nebo nějakým penálem. Měl v ní krabičku cigaret a někde na dně zmačkanou pětku. Sesul se na židli a zne-

chuceně se rozhlížel. Díval se na spolužáky. To oni mu přišli tuhle přezdívkou. Bylo mu to jedno. Bylo mu jedno, že pět a pět je deset. Kašlal na to, že jsou Vánoce. Byl to Blbštajn. Rád kouřil a potuloval se po ulicích, kouřil a poslouchal řeči dospělých. Jediné, co si přál, bylo být už konečně mezi nimi. Mít peníze a auták a vykvajznout se na celou školu v čele s tím nádivou, co se z něho pořád snažil něco udělat. Nechápal, jak může někdo klesnout tak nízko, že dělá učitele. Hlídacího psa, co vás nutí sedět, poslouchat a hlásit se. Ale co, za pár měsíců už vypadnu a sbohem, pane učiteli!

Byl o dobrou hlavu větší než ostatní spolužáci a pod nosem měl první opravdové fousy. Byl nejsilnější. Není to chlap, uvažoval, když se díval na učitele, jinak by ho včera pořádně zmáčkl, když ho načapal na záchodě. Blbštajn se usmál. Namaloval si nad záchodovou stěnu, tam, co končí asfalt, křídou terč a trefoval se. V tomhle byl mistr. A pak se objevil tenhle tajtrlík. Stál tam a bylo na něm vidět, že neví, co říct. Blbštajn se na něj drze díval a pak mu přede všemi

povídá: „Chcete to taky zkusit? Jestli se dneska necejtíte, tak vám můžu dát fóra.“ Ale učitel odešel. Jó, je to srab.

■ Učitel měl pořád výbornou náladu. Nevěděl sám, jak je to možné, ale Vánoce ho vždycky takhle potěšily. Cítil se mladý a silný, což byl, a zároveň citlivý a chytrý, což o něm často říkala jeho krásná kolegyně. Tyhle svátky prožijí spolu. Zadíval se oknem na jiskřící sníh. Čekají ho báječné dny. Nějaký Blbštajn na tom sotva něco změnil.

„Hoj, ty Štědrý večere, ty tajemný svátku...“ recitoval nahlas a s protektorskou laskavostí si prohlížel své žáky. Sledovaly ho však Blbštajnovy oči. Sledovaly ho a braly mu potřebný klid. Mělké, indolentní, k uzoufání vodové.

„Hospodáři štědrovku, kravám po výslužce...“ odříkával učitel a v duchu si pomyslel, že mu možná křivdí. Je to sice ignorant, ale třeba i on bude mít jednou svou velkou chvíli. Každý máme své velké chvíle.